

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 6^η/18^η Δεκεμβρίου 2022, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησθῆσκει ὅτι ὁ ἅγιος Νικόλαος ἦτο Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας «κτῆσας τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια» εἰς ὅλην τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ ἰδίως ὡς Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ἔνθα ὑπερησπίσθη τὸ «ὁμοούσιον» τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, ἀξιωθεὶς δὲ παρὰ Θεοῦ τοῦ θαυματουργικοῦ χαρίσματος, δι’ οὗ ἐβοήθησε πολλούς, ἰδίᾳ τοὺς θαλασσοποροῦντας.

Ἡ ἐορτὴ αὐτοῦ ἐωρτάσθη εἰς τὴν παραπλήσιον τῆς Βηθλεέμ πόλιν τῆς Μπετζάλλας διὰ θερμῆς ὑποδοχῆς τῇ συνοδείᾳ τῶν Σωμάτων τῶν Προσκόπων καὶ τῶν Παλαιστινιακῶν Δημαρχιακῶν Ἀρχῶν καὶ διὰ θείας Λειτουργίας προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καὶ Πέλλης κ. Φιλουμένου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Πορφυρίου καὶ Νεκταρίου Γέροντος Καμαράση, τῶν Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων Ἰωσήφ, Παύλου καὶ Γεωργίου καὶ τῶν Ἱεροδιακόνων π. Εὐλογίου καὶ π. Συμεών, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Μπετζάλλας καὶ μετεχόντων ἐν χαρᾷ πανδήμῳ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς, τὸ τῆς Τριάδος καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, καταπονουμένων ἡ βοήθεια, ἀστήρ, ὁ ταῖς λάμπεσιν, εὐπροσδέκτων δεήσεων, διασκεδάζων, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, σκότος πάντοτε, Ἱεράρχα Νικόλαε. ὄρμος ὁ γαληνότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ τρικυμίαις τοῦ βίου περιστατούμενοι σώζονται. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ θεία Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ τῷ θείῳ μύρῳ κρίσασα τὸν Ἱερώτατον Νικόλαον Ἀρχιεπίσκοπον Μύρων τῆς Λυκίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Ἱεραποδημίας αὐτοῦ, ἔνθα καὶ ὁ φερώνυμος ναὸς αὐτοῦ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Μύρων τῆς Λυκίας Νικόλαος ἀνέλαμψε ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας ὡς φωστὴρ παγκόσμιος, ὁ ὁποῖος ἐφώτισε διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην, διό καὶ ἀνεγνωρίσθη «Κανὼν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως τῆς δογματικῆς δηλονότι διδασκαλίας τοῦ θείου μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τῆς διατυπωθείσης ὑπὸ τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαίᾳ τῷ 325μ.Χ. ὑπὸ

τῶν ἁγίων καί ἐγκρίτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀξιοσημείωντον ὅτι ὡς μέλος τῆς Οἰκουμενικῆς ταύτης Συνόδου ὁ θαυμαστός Νικόλαος συνέβαλε ἀποτελεσματικῶς εἰς τήν ἐξολόθρευσιν τῆς βλασφήμου αἵρετικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀρείου, διατυπώσας τήν ὀρθήν περί τῆς Ἁγίας Τράδος καί τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ θεολογίαν ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων:

«Τριάδα σέβω τήν ἄκτιστον, Πατέρα καί Υἱόν σύν τῷ Πνεύματι, οὐσίαν ἀπλῆν θεότητα, φύσιν μή τεμνομένην οὐσιωδῶς, τρεῖς τάς ὑποστάσεις, διαιρῶν προσωπικῶς, καί καθ' ὑπόστασιν. Καί πάλιν: «Ὁμματι νοός, προβλέπων τά μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν, πάντας ἐνέπλησας, ὁμοούσιον, τῷ Πατρί τόν Υἱόν καταγγείλας ἡμῖν, καί Ἀρείου τήν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην ὀρθοδόξου πίστεως, τά σεπτά σου προσθείς κατορθώματα».

Ὁ νοῦν ἔχων Χριστοῦ, (Α' Κορ. 2,16), Νικόλαος ἐξωλόθρευσεν τήν μανίαν τοῦ Ἀρείου, διότι ἐλάλει οὐχί μέ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου, δηλονότι μέ τήν ἀνθρωπίνην σοφίαν ὅπως ὁ Ἀρειος, ἀλλά μέ τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ἡμεῖς δέ οὐ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλά τό Πνεῦμα τό ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τά ὑπό τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν», (Α' Κορ. 2,12).

Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ Ἱερώτατος Νικόλαος ἐκλήθη «κανὼν πίστεως καί στῦλος τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ποιμήν μέγας». Οὗτος ὡς πνευματικός Πατήρ καί ποιμήν ἐζήτηε οὐχί τό ἑαυτοῦ συμφέρον, ἀλλά τό τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσιν (Α' Κορ. 10,33). Διό καί ἐγένετο «ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός καί τῶν καταπονουμένων βοήθεια». Ἀνεγνωρίσθη ὡς πραγματικός Πατήρ ὁ θεσπέσιος Νικόλαος, ἀκούων καί ἐφαρμόζων τό παράγγελμα τοῦ θεηγόρου Παύλου λέγοντος: «Μιμηταί μου γίνεσθε καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ», (Α' Κορ. 11,1). Βεβαίως ὁ Χριστός εἶναι τό πρότυπον ,πρός τό ὁποῖον καλούμεθα οἱ πάντες νά συμμορφωθῶμεν. Ἐάν δέ προτρεπώμεθα νά μιμώμεθα τούς ἁγίους ἢ τούς ἀποστόλους, γίνεται τοῦτο, διότι πρό ἡμῶν οἱ Ἅγιοι καί οἱ Ἀπόστολοι ὡς ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν «ὀπτασίας καί ἀποκαλύψεις Κυρίου» (Β' Κορ. 12,1), συνεμορφώθησαν πρός τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καί ἐμιμήθησαν Αὐτόν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἅγιος Νικόλαος συνεκέντρωσεν ὅλα ἐκεῖνα τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τά ὁποῖα συνθέτουν τόν διδάσκαλον καί πνευματικόν Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτος ἦν «ἐντρεφόμενος τοῖς λόγοις τῆς πίστεως καί τῆς καλῆς διδασκαλίας», (Α' Τιμ. 4,6). Διό καί ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας θεωρῶν «τόν ἐπίσκοπον εἰς τύπον Θεοῦ» καί ἀκούων εἰς τόν Παροιμιαστήν: «Τίμα υἱέ, τόν Θεόν καί Βασιλέα» (Παροιμ. 24, 21) παραινεῖ λέγων: Ἐγὼ δέ φημι· τίμα μέν τόν Θεόν, ὡς αἷτιον τῶν ὅλων καί Κύριον· ἐπίσκοπον δέ ὡς ἀρχιερέα, Θεοῦ εἰκόνα φοροῦντα· κατὰ μέν τό ἄρχειν, Θεοῦ, κατὰ δέ τό ἱερατεύειν, Χριστοῦ».

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁπραῦς ἐπίσκοπος τῶν Μυρέων Λυκίας ἀνεδείχθη ἀληθής Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας, φέρων ἐν ἑαυτῷ τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν διοίκησιν [τῆς Ἐκκλησίας] καί τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν Ἱεουργίαν τῶν θείων μυστηρίων. «Καί καθὼς ἐφορέσαμεν τήν εἰκόνα τοῦ χοῖκοῦ, φορέσωμεν καί τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου», (Α' Κορ. 15,49), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἑρμηνεύων τούς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Παύλου, ὁ Ἅγιος Μεθόδιος λέγει: «ἡ γάρ

εἰκῶν τοῦ χοῖκοῦ, ἣν ἐφορέσαμεν, [τό [γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύση ἐστίν] ἡ δέ εἰκῶν τοῦ ἐπουρανίου ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις καί ἡ ἀφθαρσία ἐστίν, ἵνα «ὥσπερ ἠγέρθη ὁ Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτως καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6,4). «Καινή δέ ζωή ὁ ἐνάρετος βίος ἐστίν», λέγει ὁ Ζιγαβηνός.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν «ἐν καινότητι ζωῆν», τούτέστι τήν ἐν Χριστῷ ζωὴν ἐπεριεπάτησε καί ἐδίδαξεν ὁ Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος, διό καί ἐκομίσαστο τόν στέφανον τῆς ἀφθαρσίας. Αὐτήν τήν ἐν καινότητι ζωὴν, δηλονότι τόν ἐνάρετον βίον καλούμεθα νά περιπατήσωμεν καί ἡμεῖς, ἀκούοντες τῆς φωνῆς τοῦ σοφοῦ Παύλου: «Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν», (Ἐφ. 2,10).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡμεῖς ὡς ἄνθρωποι, ἀλλά καί πρό πάντων ὡς ἀναγεννηθέντες Χριστιανοί εἴμεθα ἰδικόν του ποίημα, πού ἐδημιουργήθημεν νά μένωμεν ἡνωμένοι μέ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει πατρικῶς λέγων: «Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μή ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι», (Ἐφ. 5,15).

Ἰδοὺ ὁ εὐλογημένος οὗτος καιρός τῆς προετοιμασίας ἡμῶν διὰ τῆς νηστείας καί ἔργων ἀγαθῶν, τῆς ὑποδοχῆς ἐν τῷ σπηλαίῳ τῶν καρδιῶν ἡμῶν τοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἰμάτων τῆς ἀειπαρθένου θεοτόκου Μαρίας γεννηθέντος Χριστοῦ.

Ναί, ἀδελφοί μου, «μή ὡς ἄσοφοι», δηλαδή ὡς κοσμικοί ,ἀλλ' ὡς σοφοί, δηλονότι ὡς τέκνα τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἐορτάσωμεν τήν μητρόπολιν τῶν ἐορτῶν, τά εὐλογημένα Χριστούγεννα ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ θεοδέγμονι σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Θρόνῳ παριστάμενος θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σοφέ, μή διαλίπης ὑπέρ πάντων ὕμῶν, τῶν σῶν πιστῶν οἰκετῶν, θαυμαστέ Νικόλαε, ἵνα τοῦ πυρός τοῦ αἰωνίου, ρυσθῶμεν καί ἐξ ἐχθρῶν, γνώμης πονηράς καί κακώσεως», Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα».

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα ὑπό τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, ἔνθα προσεφώνησε καί πάλιν ὁ Μακαριώτατος ἀραβιστί.

Ἡ ἐορτή αὕτη ἐωρτάσθη καί εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, συνορεύουσιν μετά τοῦ Πατριαρχείου εἰς τά Ἱεροσόλυμα.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τῆς θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, συλλειτουργοῦντων αὐτῷ τοῦ Γέροντος Τελετάρχου Ἀρχιμανδρίτου π. Βαρθολομαίου, τοῦ π. Νεκταρίου, τοῦ π. Δομετιανοῦ τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα, τοῦ Ρωσοφώνου ἐορτάζοντος π. Νικολάου Κουλίνσκυ καί τοῦ Ἐπιστάτου Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ Τυπικάρη τοῦ Μοναστηριακοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, τοῦ π. Σεραφεῖμ καί τοῦ κ. Β. Γκοτσοπούλου, τῇ προσευχητικῇ συμμετοχῇ Ἱεροσολυμιτῶν Ἑλληνοφώνων, Ἀραβοφώνων, Ρουμανοφώνων καί Ρωσοφώνων πιστῶν καί προσκυνητῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ συνεχίζων τήν ἀνακαίνισιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀρχιδιάκονος π. Μᾶρκος ἐδεξιώθη τήν Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας